

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2012. július 19.(*)

„Második és hatodik héairányelv – El?zetesen felszámított adó – Többlet-visszatérítés – Kamatok megfizetése – Módozatok”

A C-591/10. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott el?zetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Egyesült Királyság) a Bírósághoz 2010. december 14-én érkezett, 2010. november 25-i határozatával terjesztett el? az el?tte

a Littlewoods Retail Ltd és társai

és

Her Majesty's Commissioners for Revenue and Customs

között folyamatban lév? eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot és A. Prechal tanácselnökök, R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, Juhász E., G. Arestis, A. Borg Barthet (el?adó) és D. Šváby és M. Berger bírák,

f?tanácsnok: V. Trstenjak,

hivatalvezet?: A. Impellizzeri tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. november 22-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következ?k által el?terjesztett észrevételeket:

- a Littlewoods Retail Ltd és társai képviseletében D. Anderson és L. Rabinowitz QC, valamint S. Elliott barrister,
- az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében C. Murrell, meghatalmazotti min?ségben, segít?je: D. Wyatt QC,
- a német kormány képviseletében T. Henze, K. Petersen és J. Möller, meghatalmazotti min?ségben,
- a francia kormány képviseletében G. de Bergues és N. Rouam, meghatalmazotti min?ségben,
- a ciprusi kormány képviseletében K. Lykourgos és E. Symeonidou, meghatalmazotti min?ségben,
- a holland kormány képviseletében C. Wissels, meghatalmazotti min?ségben,

- a finn kormány képviselőjében H. Leppo, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviselőjében R. Lyal és C. Soulay, meghatalmazotti minőségben,
- a f?tanácsnok indítványának a 2012. január 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követ?en, meghozta a következ?

Ítéletet

1 Az el?zetes döntéshozatal iránti kérelem a valamely adóalanyt az általa teljesített hozzáadottérték-adó (a továbbiakban: héa) túlfizetése következtében ért anyagi kár megtérítésére vonatkozó uniós jog értelmezésére irányul.

2 E kérelmet a Littlewoods csoporthoz tartozó társaságok (a továbbiakban: Littlewoods) és Her Majesty's Commissioners for Revenue and Customs (a továbbiakban: Commissioners) között a Littlewoodsot héatúlfizetés okán ért kár megtérítése módjának tárgyában folyó jogvitában terjesztették el?.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – a közös hozzáadottértékadó-rendszer struktúrájáról és alkalmazási módjairól szóló, 1967. április 11-i 67/228/EGK második tanácsi irányelv (HL 1967. 71., 1303. o.) 8. cikke, valamint A. mellékletének 13. pontja meghatározza a héa alapját, többek között a termékértékesítés és a szolgáltatásnyújtás vonatkozásában.

4 A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EK tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelv? különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.; a továbbiakban: hatodik irányelv) 11. cikke C. részének (1) bekezdése ekképp rendelkezik:

„Lemondás, visszautasítás [helyesen: felmondás, elállás, megszüntetés], illetve teljes vagy részleges nemfizetés avagy az értékesítés bekövetkezte [helyesen: az ügylet teljesítése] utáni árengedmény esetén az adóalap a tagállamok által meghatározott feltételek szerint megfelelő mértékben csökken.

A tagállamok azonban a teljes vagy részleges nemfizetés esetén eltérhetnek e szabálytól.”

Az Egyesült Királyság joga

5 A hozzáadottérték-adóról szóló 1994. évi törvény (Value Added Tax Act 1994, a továbbiakban: VATA 1994) tartalmazza a héa nyilvántartásával, beszedésével és végrehajtásával kapcsolatos rendelkezéseket, valamint különbíróság el?tti jogorvoslatot ír el?. E törvény lehet?vé teszi a Commissioners számára az adóalanyok által fizetend?, de meg nem fizetett héa behajtását, illetve ez utóbbiak számára azon megfizetett héa visszatéríttetését, amelyet nem kellett volna megfizetniük. E törvény az adóalanyok által a Commissioners számára fizetend?, valamint a Commissioners által az adóalanyoknak fizetend? összegeket terhel? kamatok megfizetésére vonatkozó rendelkezéseket is tartalmaz.

6 A VATA 1994 80. cikke ekképp rendelkezik:

„A magasabb összegben kiszabott vagy túlfizetett héa jóváírása vagy visszatérítése

(1) Amennyiben az adóalany

a) lezárult üzleti évre vonatkozóan (annak lezárultakor) héát vallott be a Commissionersnek, és

b) ennek során olyan összeget vett figyelembe áthárított adóként, amely nem esett áthárított adó alá,

a Commissioners köteles jóváírni az összeget az adóalany részére.

[...]

(1B) Amennyiben az adóalany lezárult üzleti évre vonatkozóan (annak lezárultakor) héa címén olyan összeget fizetett be a Commissioners részére, amely nem volt héaköteles, és ez nem

a) áthárított adóként elszámolt olyan összeg volt, amely nem esett áthárított adó alá, [...]

[...]

a Commissioners köteles visszatéríteni ezt az összeget az adóalanyoknak.

(2) A Commissioners e cikk alapján kizárólag erre irányuló kérelem esetén köteles jóváírni vagy visszatéríteni valamely összeget.

(2A) Amennyiben

a) e cikk értelmében, a fenti (1) vagy (1A) bekezdés szerint benyújtott kérelem alapján jóvá kell írni valamely összeget az adóalany részére, és

b) ezen összeggel szemben e törvény értelmében vagy alapján valamennyi összeg beszámítását követően fennmarad az adóalany javára valamely összeg,

a Commissioners köteles megtéríteni (vagy visszatéríteni) az adóalanyoknak a fennmaradó összeget.

[...]

(7) Az e cikkben foglaltak kivételével a Commissioners nem köteles jóváírni vagy visszatéríteni olyan, héa címén bevallott vagy megfizetett összeget, amely nem volt héaköteles.”

7 Ha a VATA 1994 80. cikke alapján benyújtott kérelemnek helyt adnak, az adóalany a túlfizetés összege után – a VATA 1994 78. cikkében foglaltak alapján kiszámított – kamatra is jogosult. E cikk a következőképpen rendelkezik:

„A hatóság által elkövetett hiba esetén fizetendő kamat

(1) Amennyiben a Commissioners által elkövetett hiba folytán valamely adóalany

a) áthárított adó címén olyan összeget vallott be, amely nem esett áthárított adó alá, és emiatt a Commissioners a 80. cikk (2A) bekezdése alapján megtérítésre (vagy visszatérítésre) köteles, vagy

b) elmulasztott a 25. cikk alapján kérelmet benyújtani olyan összeg jóváírása iránt, amelynek

jóváírását jogosult volt kérelmezni, ezért azt meg kell téríteni a számára, vagy

c) [(a fenti a) vagy b) pont hatálya alá nem tartozó esetben] olyan összeget fizetett meg hea címén, amely nem volt héaköteles, ezért azt vissza kell téríteni a számára, vagy

d) a héával kapcsolatosan az adóalanyt megillet? valamely összeget késedelmesen fizettek ki,

ha, és annyiban, amennyiben a Commissioners e cikkt?l eltekintve nem lenne köteles erre, a Commissioners e cikk rendelkezései alapján a vonatkozó id?szakra kamatot köteles fizetni az adóalany részére ezen összeg után.

[...]

(3) Az e cikk szerint járó kamatot az 1996. évi költségvetési törvény [Finance Act 1996] 197. cikke szerinti kamatmérték alapján kell fizetni. [...]"

8 A VATA 1994 78. cikke szerint fizetett kamatot az 1996. évi költségvetési törvény 197. cikke, valamint a légiközlekedési adóról és más közvetett adókról (kamatláb) szóló 1998. évi rendelet [Air Passenger Duty and Other Indirect Taxes (Interest Rate) Regulations 1998] alapján kell kiszámítani. E rendelkezések értelmében a fent említett 78. cikk alkalmazása szempontjából a kamat mértékét 1998 óta a hat elszámoló bank által alkalmazott alap-hitelkamatláb átlaga – az úgynevezett „referencia-kamatláb” – alapján meghatározott képlet szerint számítják ki. Az 1973 és 1998 közötti id?szakra vonatkozó kamatok a hivatkozott rendelet 7. táblázata tartalmazza. A VATA 1994 78. cikke szerinti alkalmazandó kamatmérték a referencia-kamatláb mínusz 1%. E 78. cikk meghatározza azt a „vonatkozó id?szakot”, amelyre kamatot kell fizetni. Ami az alapeljárást illeti, ezen id?szak kezd? napja az a nap, amikor a Commissioners megkapta a héatúlfizetés összegét, utolsó napja pedig az a nap, amikor a Commissioners jóváhagyta azon összeg kifizetését, amely után a kamat fizetend?.

Az alapeljárások és az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdések

9 A kérdést el?terjeszt? bíróság szerint a héának az Egyesült Királyságban 1973-ban történt bevezetése óta az alapeljárás felperesei – a Littlewoods Limited holdingtársaság kivételével – katalóguson alapuló otthoni vásárlásra épül? tevékenységet folytattak. E tevékenységük keretében katalógusokat terjesztettek, és a katalógusokban bemutatott termékeket „ügynöki” hálózatukon keresztül értékesítették. Az ügynökök az általuk vagy rajtuk keresztül („harmadik fél általi vétel”) végzett értékesítésekért készpénzben felvehet? jutalékban részesültek, amelyet a maguk az ügynökök általi tényleges vásárlásokra vagy magasabb értéken a jövőbeli vásárlásokra vonatkozóan kaphattak.

10 1973-tól 2004 októberéig a harmadik fél általi vétel után járó jutalékot – tévesen – az ügynök által a Littlewoods számára nyújtott szolgáltatás ellenértékeként kezelték. A jutalékot mind az uniós, mind pedig a nemzeti jog alapján a tényleges vásárlásokkal szemben érvényesített árengedménynek kellett volna min?síteni, ha azt készpénzben vagy e vásárlásokra vonatkozóan kapták, vagy a jövőbeli vásárlásokkal szemben érvényesített árengedménynek, ha a jövőbeli vásárlásokra vonatkozóan magasabb értéket alkalmaztak. A Littlewoods részér?l tehát bizonyos termékértékesítések vagy szolgáltatásnyújtások esetében héatúlfizetésre került sor, mivel az általa értékesített termékek adóalapját – tévesen – a valóságosnál magasabb összegben állapították meg.

11 A kérdést elterjeszt? bíróság ily módon úgy ítéli meg, hogy a héatúlfizetés összegei az 1978. évet megelőző adóévekben a 67/228 irányelv, ezen évet követően pedig a 77/388 irányelv értelmében nem voltak jogszerűek.

12 A Littlewoods több kérelmet terjesztett a Commissioners elé a héatúlfizetés visszatérítése iránt. 2004 októbere óta a Commissioners 204 774 763 GBP összegű héatúlfizetést térített vissza a Littlewoods részére. E visszatérítésére a VATA 1994 80. cikke alapján került sor.

13 E visszatérítés során a VATA 78. cikke értelmében a Commissioners 268 159 135 GBP összegű egyszerű kamatot is fizetett.

14 A kérdést elterjeszt? bírósághoz benyújtott keresetekben a Littlewoods további összegeket követel, amelyek halmozott összege körülbelül 1 milliárd GBP-t tesz ki. Azt állítja, hogy ez az összeg annak az elnyek felel meg, amelyhez a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága az adótúlfizetés tőkeösszegének használata révén jutott. A Littlewoods arra hivatkozik, hogy ezen összeg kiszámítására az Egyesült Királyság Kormánya által a szóban forgó időszak alatt felvett hitelek után járó kamatos kamat mértékére figyelemmel került sor. Ez az összeg figyelembe veszi a már kifizetett egyszerű kamatokat.

15 Az alapeljárások keretében a Littlewoods két, a nemzeti jogon alapuló jogalapra hivatkozik, nevezetesen a jogellenesen beszedett adó visszatérítéséhez való jog, az úgynevezett „Woolwich-féle igény” („Woolwich claim”), illetve a téves jogalkalmazás miatt megfizetett összeg visszatérítéséhez való jog („mistake-based claim”).

16 E tekintetben a kérdést elterjeszt? bíróság hangsúlyozza, hogy a Woolwich-féle igény érvényesítésének elévülési ideje az adótúlfizetés napjától számított 6 év, míg a téves jogalkalmazáson alapuló, visszatérítés iránti igény érvényesítésének elévülési ideje az azon időponttól kezdődő 6 év, amikor a téves jogalkalmazás az érintett személy tudomására jutott vagy az elvárható gondosság mellett tudomására juthatott volna.

17 A kérdést elterjeszt? bíróság úgy ítéli meg, hogy a nemzeti jogban előírt ezen elévülési idők megfelelnek az uniós jogi követelményeknek.

18 Az alapügyekben nem vitatott, hogy:

- 1973-tól 2004 októberéig a Commissioners a vitatott hetaösszegeket az uniós jog és a nemzeti jog megsértésével szedte be;

- a Littlewoodsnak az uniós jog és a nemzeti jog értelmében joga van a héatúlfizetés visszatérítéséhez, mivel a vonatkozó összegeket a Commissionersnek fizette meg;

- a Littlewoods számára a nemzeti jogi rendelkezések értelmében az e rendelkezéseknek megfelelően számított egyszerű kamatot fizettek, és

- hogy az állam uniós jog megsértése miatti kártérítési felelősségének feltételei nem állnak fenn.

19 A kérdést elterjeszt? bíróság szerint a jelen esetben a Littlewoods által hivatkozott egyik jogalap sem alkalmazható. E bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a héatúlfizetés kizárólag a VATA 1994 80. cikke alapján benyújtott kérelem útján téríthet? vissza, és a Littlewoods kizárólag e törvény 78. cikke alapján követelhet kamatot. Következésképpen, amennyiben kizárólag a nemzeti jog kerül alkalmazásra, a Littlewoods által benyújtott kérelmeket a hivatkozott 78. és 80. cikk értelmében el kell utasítani.

20 E bíróságban ugyanakkor kétségek merültek fel a tekintetben, hogy ez a megoldás összeegyeztethet?-e az uniós joggal.

21 Ilyen körülmények között a High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division az eljárás felfüggesztésér?l határozott, és elzetes döntéshozatal céljából a következ? kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Ha az adóalany részér?l olyan héatúlfizetésre került sor, amelyet a tagállam az [...] Unió héaszabályozásának követelményeivel ellentétesen szedett be, összhangban áll-e az uniós joggal a tagállam által biztosított olyan jogorvoslat, amely kizárólag a) a túlfizetés összegének visszatérítéséb?l és b) a nemzeti szabályozás – mint például a [VATA 1994] [...] 78. cikke – értelmében ezen összeg után járó egyszer? kamatból áll?

2) Amennyiben nem, a tagállam szempontjából a túlfizetés használati értéke és/vagy az adóalany szempontjából e pénzösszeg rendelkezésre állásának hiányából ered? kár megtérítéseként elírja-e az uniós jog, hogy a tagállam által biztosított jogorvoslatnak lehet?séget kell nyújtania a) a túlfizetés összegének visszatérítésére és b) a kamatos kamat megfizetésére?

3) Az els? és a második kérdésre adott nemleges válasz esetén a túlfizetés összegének visszatérítése mellett a túlfizetés és/vagy a kamat használati értékére figyelemmel az uniós jog milyen tartalmú jogorvoslat biztosítását követeli meg a tagállam részér?l?

4) Az els? kérdésre adott nemleges válasz esetén a tényleges érvényesülés uniós jogi elve megköveteli-e a tagállamtól a nemzeti jogban meglév? korlátozások (mint például a [VATA 1994] [...] 78. és 80. cikke) alkalmazásának mell?zését minden olyan nemzeti követelés vagy jogorvoslat esetén, amely egyébként az adóalany rendelkezésére állna a Bíróság els? három kérdésre adott válaszában megállapított uniós jogi jogosultság érvényesítésére, vagy elegend?, ha a nemzeti bíróság kizárólag e nemzeti követelések vagy jogorvoslatok egyike vonatkozásában mell?zi az efféle korlátozások alkalmazását?

Milyen más elvek alapján kell érvényesítenie a nemzeti bíróságnak ezen uniós jogi jogosultságot a tényleges érvényesülés uniós jogi elvével való összhang elérése érdekében?”

Az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdésekr?l

22 Kérdéseivel – amelyeket célszerű együtt vizsgálni – a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az alapügyekben szereplőhöz hasonló helyzetben, amelyben az uniós jog megsértésével beszedett héatúlfizetést visszatérítették az érdekelt adóalanynak, összeegyeztethető-e az uniós joggal az, hogy a nemzeti jog ezen összegek tekintetében „egyszer” kamatok fizetését írja elő, vagy az uniós jog megköveteli-e, hogy a nemzeti jog „kamatos kamat” fizetését írja elő a túlfizetés használati értéke és/vagy a pénzösszeg rendelkezésre állásának hiányából eredő kár megtérítéseként, illetve valamely más jogorvoslatot, ez utóbbi esetben ennek meghatározására kérve a Bíróságot. Arra az esetre, ha az alkalmazandó nemzeti jogszabály összeegyeztethetetlen lenne az uniós joggal, a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy ebből milyen következményeket levonnia.

23 E tekintetben előzetesen meg kell állapítani, hogy – amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból is következik – a Littlewoods nem az uniós jognak az Egyesült Királyság általi megsértésén alapuló kártérítési keresetet nyújtott be, hanem az a jog megsértésével beszedett hűa visszatérítése iránti keresetet.

24 Az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az uniós jog szabályainak megsértésével valamely tagállamban kivetett adók visszatérítéséhez való jog a Bíróság által értelmezett uniós rendelkezések által a jogalanyok számára biztosított jogokból ered, és azokat kiegészíti (lásd többek között a 199/82. sz. San Giorgio-ügyben 1983. november 9-én hozott ítélet [EBHT 1983., 3595. o.] 12. pontját, valamint a C-397/98. és C-410/98. sz., Metallgesellschaft és társai egyesített ügyekben 2001. március 8-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-1727. o.] 84. pontját). A tagállam tehát kötelese az uniós jog megsértésével kivetett adók visszafizetésére (a C-192/95–C-218/95. sz., Comateb és társai egyesített ügyekben 1997. január 14-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-165. o.] 20. pontja a fent hivatkozott Metallgesellschaft és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 84. pontja; a C-147/01. sz., Weber's Wine World és társai ügyben 2003. október 2-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-11365. o.] 93. pontja, valamint a C-446/04. sz. Test Claimants in the FII Group Litigation ügyben 2006. december 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-11753. o.] 202. pontja).

25 Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság megállapította, hogy abban az esetben, ha valamely tagállam az uniós jog szabályainak megsértésével vetett ki adót, a jogalanyok nem csak a jogosulatlanul kivetett adó visszatérítésére, hanem az a tagállam részére fizetett vagy az általa ezen adóval közvetlen összefüggésben levont összegek visszatérítésére is jogosultak. Ez magában foglalja az abból eredő veszteségeket is, hogy az adó idő előtti követelése következtében a pénzösszeg nem állt rendelkezésre (lásd a fent hivatkozott Metallgesellschaft és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 87–89. pontját, valamint a fent hivatkozott Test Claimants in the FII Group Litigation ügyben hozott ítélet 205. pontját).

26 Ezen ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a tagállamokra hárított azon kötelezettség elve, hogy az uniós jog megsértésével kivetett adók összegét kamatokkal kell visszafizetniük, a jogból ered.

27 Unió szabályozás hiányában az egyes tagállamok belső jogrendjének feladata meghatározni a kamatok fizetésének feltételeit, különösen a kamatok mértékét és számításának módját („egyszeres” vagy „kamatos” kamat) is beleértve. E feltételeknek tiszteletben kell tartaniuk a tényleges érvényesülés és az egyenértékűség elvét, vagyis azok nem lehetnek a belső jog rendelkezéseire alapuló hasonló kérelmek feltételeinél kedvezőtlenebbek, és a gyakorlatban nem tehetik lehetetlenné az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott San Giorgio-ügyben hozott ítélet 12. pontját, a fent hivatkozott Weber’s Wine World és társai ügyben hozott ítélet 103. pontját, valamint a C-291/03. sz. MyTravel-ügyben 2005. október 6-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-8477. o.] 17. pontját).

28 Így módon az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a tényleges érvényesülés elve megtiltja a tagállamok számára, hogy az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé tegyék (lásd a C-201/02. sz. Wells-ügyben 2004. január 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-723. o.] 67. pontját, valamint a C-392/04. és C-422/04. sz., Germany és Arcor egyesített ügyekben 2006. szeptember 19-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8559. o.] 57. pontját).

29 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy ezen elv megköveteli, hogy különösen az esetlegesen fizetendő kamatok számítására vonatkozó nemzeti szabályok ne fosszák meg az adóalanyt a hűa tartozatlan megfizetése által okozott veszteségek megfelelő megtérítésétől.

30 A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak meghatározása, hogy az ügy minden körülményére figyelemmel erről van-e szó az alapeljárásban. E tekintetben meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból az következik, hogy a VATA 1994 78. cikkének rendelkezései értelmében a Commissioners kifizette a Littlewoodsnak az uniós jog megsértésével kivetett hűa utáni kamatokat. E rendelkezések alkalmazásával a Littlewoods számára a hivatkozott rendelkezéseknek megfelelően egyszeres kamatot fizettek ki 268 159 135 GBP összegben, amely mintegy 30 évre járó kamatnak felel meg, és amelynek összege több mint 23%-kal haladja meg a 204 774 763 GBP összeget.

31 Annak vizsgálata tekintetében, hogy az alapügyben tiszteletben tartották-e az egyenértékűség elvét, emlékeztetni kell arra, hogy ezen elv tiszteletben tartása azt feltételezi, hogy a szóban forgó nemzeti szabály különbségtétel nélkül vonatkozik az uniós jog és a belső jog megsértésén alapuló, hasonló tárggyal és jogalappal rendelkező keresetekre. Az egyenértékűség alapelvét azonban nem lehet úgy értelmezni, mint amely arra kötelezné a tagállamokat, hogy a legkedvezőbb belső jogi szabályozásukat terjesszék ki egy bizonyos jogterületre vonatkozó valamennyi keresetre. Annak megállapításához, hogy ezen elvet tiszteletben tartották-e, a nemzeti bíróságnak – hiszen egyedül neki van a belső jogi keresetek eljárási szabályaira vonatkozó közvetlen ismerete – meg kell vizsgálnia, hogy megfelelnek-e ennek az elvnek azok az eljárási szabályok, amelyek célja, hogy a belső jogban biztosítsák a jogalanyok uniós jogból eredő jogainak védelmét, és meg kell vizsgálnia az állítólagosan hasonló belső jogi keresetek tárgyát és lényeges elemeit. E célból a nemzeti bíróságnak az érintett keresetek hasonlóságát tárggyuk, jogalapjuk és lényeges elemeik szempontjából kell megvizsgálnia (lásd ebben az értelemben a C-63/08. sz. Pontin-ügyben 2009. október 29-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-10467. o.] 45. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

32 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a VATA 1994 78. cikkének alkalmazásából a „common law” által előírt két nemzeti jogorvoslat, nevezetesen a Woolwich-igény, illetve a téves jogalkalmazás miatt megfizetett összeg visszatérítéséhez való jog kizárására szolgáló korlátozás következik. A kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a VATA 1994 78. és 80. cikke uniós joggal való összeegyeztethetlenségének megállapítása esetén az azokban a Woolwich-igény tekintetében foglalt korlátozás alkalmazásának az alapeljárásban történő

mell?zése az uniós joggal összhangban álló kamatfizetést eredményezhet-e, vagy hogy ehhez a „common law” szerinti nemzeti követelések vagy jogorvoslatok mindegyike tekintetében mell?zni kell e korlátozást.

33 Amint az az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, a közvetlenül hatályos uniós joggal összeegyeztethetetlen jogszabállyal szembesülve a nemzeti bíróságnak mell?znie kell e jogszabály alkalmazását, feltéve hogy e kötelezettség nem korlátozza a joghatósággal rendelkező nemzeti bíróságok azon hatáskörét, hogy a belső jogrendszerben rendelkezésre álló különféle eljárások közül azokat alkalmazzák, amelyek alkalmasak az uniós jogon alapuló egyéni jogok védelmére (ebben az értelemben lásd többek között a C-337/91. sz., van Genert-Derks-ügyben 1993. október 27-én hozott ítélet [EBHT 1993., I-5435. o.] 33. pontját, a C-10/97–C-22/97. sz., IN.CO.GE. 90 és társai egyesített ügyekben 1998. október 22-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-6307. o.] 21. pontját, valamint a C-314/08. sz. Filippiak-ügyben 2009. november 19-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-11049. o.] 83. pontját).

34 A fenti megfontolások összességére figyelemmel a feltett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy az uniós jogot úgy kell értelmezni, hogy az megköveteli, hogy az érintett tagállam által az uniós hozzáadottértékadó-szabályozás megsértésével beszedett hűa tekintetében túlfizetést teljesít? adóalany jogosult legyen az uniós joggal ellentétesen beszedett adó visszatérítésére, valamint arra, hogy részére megfizessék a visszatérítend? f?összeg kamatait. A nemzeti jognak kell a tényleges érvényesülés és az egyenérték?ség elvét tiszteletben tartva meghatároznia azt, hogy a visszatérítend? f?összeg után „egyszer? kamatot”, „kamatos kamatot” vagy másfajta kamatot kell-e fizetni.

A költségekr?l

35 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vev? felek számára a kérdést el?terjeszt? bíróság el?tt folyamatban lév? eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekr?l. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthet?k meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következ?képpen határozott:

Az uniós jogot úgy kell értelmezni, hogy az megköveteli, hogy az érintett tagállam által az uniós hozzáadottértékadó-szabályozás megsértésével beszedett hozzáadottérték-adó tekintetében túlfizetést teljesít? adóalany jogosult legyen az uniós joggal ellentétesen beszedett adó visszatérítésére, valamint arra, hogy részére megfizessék a visszatérítend? f?összeg kamatait. A nemzeti jognak kell a tényleges érvényesülés és egyenérték?ség elvét tiszteletben tartva meghatároznia azt, hogy a visszatérítend? f?összeg után „egyszer? kamatot”, „kamatos kamatot” vagy másfajta kamatot kell-e fizetni.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: angol.